

روزنه

صالحی:

بازرسی از برخی مراکز را کنترل‌شده پذیرفته‌ایم

● **شرق:** «علی‌اکبر صالحی»، رییس سازمان انرژی اتمی پنجشنبه در حاشیه اختتامیه کنفرانس دوسالانه تخصصی «چرخه سوخت و مواد هسته‌ای ایران» در اصفهان با اشاره به اینکه «اکنون ۱۹ هزار سانتریفیوژ در کشور وجود دارد»، گفته «نسل جدید سانتریفیوژها در حال ساخت است اما تا قبل از اینکه به تولید انبوه برسند باید تمام تست‌ها را روی آنها انجام داد». معاون رییس‌جمهوری همچنین در بازدید از خبرگزاری «ایسنا» در مورد بازدیدهای انجام‌شده از برخی مراکز ایران با بیان اینکه «برای نشان دادن حسن‌نیت، بازرسی از برخی مراکز در بطور مدیریت‌شده و کنترل‌شده پذیرفته‌ایم، افزود: «در توافقنامه پادمان جامع، الزامی به نشان دادن کارخانه روتورهای سانتریفیوژ نداریم، چراکه در آن کارخانه، مواد هسته‌ای وجود ندارد و آژانس زملی حق ورود برای بازرسی دارد که مواد هسته‌ای در آن محل به‌کار می‌رود. ایران به‌طور استثنا و برای نشان‌دادن حسن‌نیت و اثبات مجدد شفافیت برنامه هسته‌ای، برای چندمین‌بار دسترسی به این مراکز را البته به‌طور مدیریت‌شده و کنترل‌شده پذیرفته است». «صالحی» درخصوص استدلال غربی‌ها مبنی بر اینکه «راکتور اراک می‌تواند زمینه ساخت سلاح هسته‌ای را به‌خاطر استفاده از پلوتونیوم موجود در خود فراهم کند»، با اشاره به اینکه «اساسا راکتور ۴۰۰مگاواتی تحقیقاتی اراک نمی‌تواند پلوتونیوم مورد استفاده در سلاح‌های هسته‌ای را تولید کند»، گفت: «این پلوتونیوم به مدت یکسال در قلب راکتور قرار می‌گیرد در حالی که پلوتونیوم مورد استفاده در سلاح‌های هسته‌ای نباید بیش از سه الی چهار هفته در قلب راکتور بماند، چون بیش از این مدت به سمومی آغشته می‌شود که اساسا امکان استفاده از آن برای آنچه آنها معتقدند وجود ندارد. علاوه بر این اساسا ایران فعالیت و کارخانه بافرآوری ندارد.» وزیرخارجه پیشین در پاسخ به این سوال که «برخی معتقدند آمریکایی‌ها در حال بازی با ایران هستند و دولت اوپاما با کنگره و سنا در اجرا با تعلیق تحریم‌ها، هماهنگ است»، با بیان اینکه «خیلی قبول ندارم بین کنگره، دولت و سنا تقسیم‌کاری برای بازی‌دان ایران صورت گرفته است»، گفت: «آنها (آمریکایی‌ها) هم در بین خود در رابطه با ایران اختلاف‌نظر دارند. کنگره تحت نفوذ اسرائیل است. از سویی اوپاما می‌خواهد از خود اسطوری‌ای بر جای بگذارد، نه اینکه برای خیرخواهی ما باشد.»

ادامه از صفحه اول

گامی فرایش برای زیستن

از نایخت یاری است یا هر چیز دیگر، انگاری اگر در هر مورد میان برخی استان‌های کشور تفاوت و تبعیض روا داشته شده، در این مورد سهم همه عادلانه منظور شده است: از خشک‌شدن دریاچه ارومیه تا دریاچه هامون، از زاینده‌رود تا دریاچه پربشیران و رودخانه کارون، از آلودگی هوای اهواز تا ایلام و تهران و اصفهان و اراک! ما اینک با یک‌مسئله ملی» مواجهیم؛ مساله‌ای که صغیر و کبیر نمی‌شناسد. اینجا یا آنجا ندارد. بر مزی می‌زنی نیست. فراتر از همه تعلقات منطقه‌ای، قومی، سیاسی و فرهنگی و اقتصادی و آیینی، رلف سرنوشت امروز و فردای سرزمین و زندگی همه ما و نسل‌های آینده به آن گره خورده است. می‌دانیم که کارنامه فعالیت‌های سوهمند زیست‌محیطی بخش‌های دولتی به‌ویژه در چندسال گذشته، خالی است. مصرف اندوه و ماتم و تأسف بر فرصت‌های بربرارفته نیز تاکنون هیچ دردی را درمان نکرده است و می‌دانیم که از اینها بی‌فایده‌تر، بسنده کردن به تاکتیک «نق‌زنی و مطالبه‌جویی سیاسی» است که بیشتر به کار کشتگران عرصه سیاست و قدرت می‌آید. پس چه باید کرد؟ این پرسش البته بدیهی‌ترین واکنش هر شهروند ایرانی است که دغدغه «زیست خوب و سرنوشت سرزمین خویش» را دارد. خوشبختانه در این سال‌ها به یاری گسترش آگاهی روزافزون و احساس مسوولیت مدنی در جامعه ما، شاهد تلاش‌های خوجوش پژوهشی، اطلاع‌رسانی و حتی مشارکت در برنامه‌های عملی برای نجات زیست‌مورد ایران از سوی اشخاص و تشکل‌های مردم‌نهاد بوده‌ایم. مهم نیست که این تلاش‌ها تا چه حد از سسوی متولیان به‌شایستگی مورد استقبال قرار گرفته یا چه دستاوردی داشته است. آنچه اهمیت و ارزش دارد، احساس و انگیزه تلق خاطر به سرنوشت زیست بوم مشترک ما«ایران» است و اینکه، آنچه به‌عنوان فراخوان«بر دیگر سرزمینی که دوست می‌دارم.» از سسوی جمعی از اهالی فرهنگ و هنر و رسانه پیشکش هبوط‌شده، گامی فروتنانه است فرایش برای دولت به همکاری و مشارکت عملی دواطلبانه در یک کنش ملی. «یارانه‌ما پیشکش زنده‌مدانن سرزمین ما»مهم‌ترین ویژگی خود را دوست می‌دارد و به زندگی امروز و فردای خود